

El papa Francesc va per feina

► Quan es compleixen sis mesos de la seva elecció —fou elegit el 13 de març passat—, el papa Francesc mira el rellotge, com indicant que encara li queden moltes coses a fer... Déu n'hi do la feina que ha fet en aquests sis mesos! Ha publicat la seva primera encíclica titulada *Lumen fidei*, aprofitant el projecte que sobre la fe ja tenia en el teler Benet XVI; ha nomenat un grup de cardenals que l'ajudi en la reforma de la Cúria —es reunirà el proper octubre—; ha fet el seu primer viatge internacional a Rio de Janeiro per presidir els actes finals de la Jornada Mundial de la Joventut, i ha creat un estil propi i s'ha manifestat com un gran comunicador...

Francesc dóna una imatge del Papa molt propera a la de Joan XXIII, la canonització del qual es preveu, juntament amb la de Joan Pau II, per al final d'aquest any.

GLOSSA

No ens deixeu sols

Una mare de quatre fills explica una recent experiència de pregària amb la nena de vuit anys. Deia: «Generalment, tinc l'hàbit de pregar amb els meus fills petits quan van a dormir. Un dia dèiem amb la nena la pregària que fem habitualment: "Àngel de la guarda, dolça companyia, no em deixis sola, ni de nit ni de dia, perquè jo sola em perdria però la Verge em cuidaria". La primera nit després de morir l'àvia vaig suggerir que l'afegís a la pregària i la nena, espontàniament, pregà així: "Àngel de la guarda, dolça companyia, no em deixis sola, ni de nit ni de dia, perquè jo sola em perdria però la Verge em cuidaria... i l'àvia també".»

Afegia la mare: «Quan els explicàvem que l'àvia havia traspasat, recordo que comentàrem que ella seguiria vetllant per nosaltres des del cel». La seguretat que aquells que ens han estimat i són ja a la casa del Pare vetllen i tenen cura d'intercedir per nosaltres és en l'origen de la nova versió d'aquesta tradicional pregària que brollà espontàniament dels llavis d'aquesta nena.

Aprendre a pregar de llavis estimats —dels pares, dels avis—, descobrir la proximitat de Déu —la capacitat de comunicar-m'hi—, la constància en la pregària —cada dia—, descobrir la comunió dels sants —la intercessió de l'àvia i dels que ens han precedit i són ja en l'amor de Déu... És recomanable que els nostres infants visquin aquestes experiències, que ho facin amb naturalitat, en l'aprenentatge domèstic, en la relació familiar d'amor, en el mestratge dels adults... «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell» (Ac 1,14). És bo que els adults ens sentim responsables d'aquesta iniciació, ens sapiguem mestres d'aquesta i d'altres dimensions vitals i en fem un acte d'amor vers els infants. Potser algú ho troba morbós... «Ai, parlar dels morts! Encara somiaran amb fantasmes!» Però no és així, perquè en lloc d'històries de fantasmes, els cristians en fem signes d'amor, de protecció i de certesa d'afecte familiar.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La Mare de Déu, esperança de salvació

Aquest any la festa de la Nativitat de la Mare de Déu s'escau en diumenge. És una festa mariana molt estimada a la nostra terra. La tradició popular ha situat en aquest dia la celebració de la festa dels santuaris marians, entre nosaltres sobretot els que tenen les seves arrels en les anomenades *marededéus trobades*. Per aquest motiu, avui celebren la seva festa patronal una gran quantitat de santuaris i fins i tot d'ermites de la nostra terra.

La pietat mariana és una de les herències que hem rebut de la nostra història religiosa. En aquests temps de tantes crisis de fe, els sacerdots tenen experiència de com, en els darrers moments del pelegrinatge terrenal de molts cristians i cristianes, el record de la Mare de Déu i de la seva devoció —sigui la de Montserrat, la de Núria o qualsevol altra— és aquella llum de fe i d'esperança a la qual gairebé ningú, en aquells darrers moments, no es nega a obrir el cor.

Santa Anna ensenyant a llegir la Mare de Déu. Pintura de Murillo, Museu del Prado (Madrid)

Maria ocupa un lloc privilegiat en la història de la salvació i en l'Església, de tal manera que no es pot pensar la fe cristiana sense la presència en ella de santa Maria. El misteri de l'encarnació del Verb és essencial en la nostra fe, i aquesta encarnació té la seva realització en el si virginal de Maria. Maria és la inefable intervenció maternal, activa i generosa, en la missió del Fill de Déu, vingut al món «per nosaltres els homes i per la nostra salvació».

Un altre text de la «Litúrgia de les hores» d'aquest dia —una antífona de l'ofici de lectures o matines— diu això: «Avui és el naixement de santa Maria verge; ella, amb la seva santedat, ennobleix totes les Esglésies». Un primer sentit fonamental d'aquesta afirmació és que cada una de les Esglésies diocesanes és una realització, en un lloc concret, de l'Església santa de Déu, i que Maria, membre eminent de l'Església en si mateixa, ennobleix en conseqüència totes les Esglésies, perquè dóna a totes allò que és essencial en la missió del Poble de Déu: fer present el Crist vivent en cada temps i en cada lloc.

Un altre sentit, complementari del primer i fonamental, és que Maria arrela i, per dir-ho així, ajuda a encarnar Jesús i la seva Església en cada lloc. Potser pot sorprendre a algú la multiplicitat dels títols de Maria, quan per al creient la mare de Jesús fou i és una persona única i ben concreta. Però, en un segon moment, s'arriba a entendre que aquests mil noms o advocacions de Maria en la història i en la geografia cristianes són com una nova dimensió maternal seva, fent-se propera i com *familiar* a cada lloc i en cada cultura.

Això, com el lector comprendrà, és una realitat ben notòria en les nostres terres catalanes. La festa d'avui és una oportunitat per donar gràcies a Déu per l'existència de les nostres moltes ermites i santuaris marians i pel caliu cristià que s'hi conserva, precisament en uns temps difícils per a la fe cristiana.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

ENTREVISTA

IGNASI RICART

El darrer màrtir

Mn. Jeroni Fàbregas Camí va ser executat el 20 gener de 1939 al Pla de Manlleu. Tenia 29 anys i feia de sanitari i alhora de capellà durant la guerra. Fou consiliari dels Fejocistes i vicari de Vilabella. Un soldat que havia d'anar a la batalla de l'Ebre va escriure una carta als seus pares on lloava Mn. Jeroni, però aquesta va ser interceptada per un comandant, cosa que va provocar que el matessin. Un nebot seu, el P. Ignasi Ricart, claretià, recorda el testimoni d'aquest darrer màrtir de la Guerra (in)Civil a Tarragona, que serà beatificat el proper 13 d'octubre.

Qui era Mn. Jeroni?

Fill de l'Esplugu Calba, va ser catequista i va participar activament de l'Aplec catequístic de Catalunya a Montserrat, el 1933. Va ser ordenat prevere el 1934, poc després de la mort de la seva mare. Era vicari de Vilabella, on el va sorprendre la guerra.

Per què va ser el darrer màrtir?

El setembre de 1938 es va enrolar com a sanitari, tenint cura dels soldats republicans. Vivia al Mas d'en Puig i la nit de Nadal de 1938 va donar la primera comunió a la filla i a dos cosins de la família Pahí-Salvadó. Els soldats anaven a confessar-s'hi.

Quin testimoni de fe li va deixar?

Als 11 anys, vaig assistir al trasllat de les seves despulles a l'Esplugu Calba. Em van explicar el seu apostolat. La crema de la parròquia no el va deixar paralizat, sinó que va començar un nou apostolat: acompanyar els soldats republicans. Com al P. Claret, la caritat de Crist l'esperonava. La família em va regalar el calze i la patena de la seva ordenació, però fa tres anys els vaig donar —retornar— a la parròquia de Vilabella.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Maria, memòria de Jesús

Avui, 8 de setembre, s'escau la festa de la Nativitat de la Mare de Déu. Amb aquest motiu publicarem un fragment de l'obra de Benet XVI dedicat a santa Maria com a memòria de Jesús i, especialment en això, imatge de l'Església.

El que diu Joan en el seu Evangeli sobre el record que esdevé comprensió i camí «cap a la veritat sencera» toca molt de prop el que Lluc diu del record de la Mare de Jesús.

En tres passatges de l'Evangeli de la infància esmenta Lluc el procés del record. En el relat de l'anunciació de l'àngel Gabriel, l'evangelista ens diu que Maria es va torbar en sentir l'àngel i que va tenir un diàleg interior amb ella mateixa sobre què volia dir aquella salutació. Els textos més importants són en el relat de l'adoració dels pastors. L'evangelista narra: «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Jn 2,19). I al final de la narració sobre Jesús de dotze anys, diu un altre cop: «La seva mare conservava tot això en el seu cor» (Jn 2,51).

El record de Maria és primerament conservar en la memòria els fets succeïts. Però, més que això, és un diàleg interior amb el passat. D'aquesta manera entra ella dins dels fets, els veu en llur context i així arriba a comprendre'ls.

L'Evangeli de Joan es basa en aquesta mena de record i n'aprofundeix el concepte com a record del conjunt dels deixebles, de l'Església. Aquest record de l'Església és guiat per l'Esperit Sant, que així ens condueix «a la veritat sencera».

Joseph Ratzinger-Bened XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

La Virgen María en Japón

En Tokio hay un templo dedicado a Canon, la diosa de los comerciantes. Y en el puerto de Nagasaki hay un pequeño templo de madera, dedicado a la Virgen María-Canon. Fue construido en el s. XIX por el misionero francés P. Petit Jean.

Un buen día, una joven japonesa se presenta al P. Petit y hablan:

«¿Quién te ha mandado a Japón? ¿Por qué no tienes ni mujer ni hijos?» Dos semanas después, saluda al misionero y le pregunta: «Los católicos ¿no tienen una diosa, tal como los japoneses veneran a Canon?»

El P. Petit trató de explicarle: «La Virgen María no es una diosa. Pero sí que es la Madre de Dios». La llevó ante el altar. Después de una reverencia a la talla de la imagen de la Virgen María, la joven dijo: «Padre: a usted le ha enviado el Papa. Y yo soy católica. Mis antepasados fueron católicos. Ahora somos más de 10.000 en Nagasaki. Todos esperábamos su venida. Ella, María-Canon, nos ha salvado.»

Mons. Cirarda escribió: «La primitiva capilla de madera es monumento nacional. Miles de japoneses la visitan, asombrados de que tantos compatriotas hubieran mantenido su fe así, durante más de 250 años, en tiempos de dura persecución y de sufrimiento. Una imagen de María-Canon preside mi despacho.»

J. M. Alimbau

QUINA MÍSTICA, AVUI?

L'existència, un repte

La realitat que vivim és dura. Necessitem fortalesa, capacitat de resistència, esperança... La crisi que estem patint a molts nivells és un dolorós crit d'alerta que ens demana revisar profundament la nostra manera d'entendre l'existència.

No com quelcom que ens arriba sense més i segueix el seu destí, sinó com el que realment és, un repte. Sí, l'existència és un repte. Perquè el món no és ni molt menys de color rosa. Hi ha sofriment, pobresa, soledat, injustícia, violència..., i la nostra realització com a persones no és quelcom que ens sigui donat en néixer, sinó que l'hem d'anar construint pas a pas, amb molt d'esforç. Això resulta evident en el nostre context actual, ferit per la conducta perversa d'unes persones que s'han aprofitat de la pròpia situació de poder, en diferents àmbits —financer, polític, religiós, econòmic...—, per perseguir els propis interessos en lloc del bé comú. Una nova evidència que el pecat no és una ofensa a un Déu gelós del seu honor, sinó una ofensa al nostre pròxim, a la seva dignitat que és la dignitat i l'honor de Déu (Sant Ireneu).

Sí, ser persona no és fàcil i l'existència és un repte. Viure una existència mística, avui més que mai significa contemplar Déu en la realitat opaca, ambigua i dura que és el nostre món, i fer que aquest esdevingui més humana, és a dir, més diví. No hi ha fe cristiana sense seguiment de Jesús de Natzaret. No hi ha fe cristiana sense praxi contemplativa, és a dir, sense mística...

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 9. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Col 1,24-2,3 / Sl 61 / Lc 6,6-11]. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia.
- 10. **Dimarts** [Col 2,6-15 / Sl 144 / Lc 6,12-19]. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beats Domènec Castellet (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prev. dominicans i mrs. a Omura.
- 11. **Dimecres** [Col 3,1-11 / Sl 144 / Lc 6,20-26]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent.
- 12. **Dijous** [Col 3,12-17 / Sl 150 / Lc 6,27-38]. El Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí.
- 13. **Divendres** [1Tm 1,1-2.12-14 / Sl 15 / Lc 6,39-42]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.
- 14. **Dissabte** [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi.
- 15. **† Diumenge vinent**, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Ex 32,7-11.13-14 / Sl 50 / 1Tm 1,12-17 / Lc 15,1-32 (o més breu: 15,1-10)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 9,13-18)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon (Flm 9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

»Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar". Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també, ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sb 9,13-19)

¿Qué hombre conoce el designio de Dios? ¿Quién comprende lo que Dios quiere? Los pensamientos de los mortales son mezquinos, y nuestros razonamientos son falibles; porque el cuerpo mortal es lastre del alma, y la tienda terrestre abruma la mente que medita.

Apenas conocemos las cosas terrenas y con trabajo encontramos lo que está a mano: pues, ¿quién rastreará las cosas del cielo? ¿Quién conocerá tu designio, si tú no le das sabiduría, enviando tu santo espíritu desde el cielo?

Sólo así fueron rectos los caminos de los terrestres, los hombres aprendieron lo que te agrada, y la sabiduría los salvó.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán.» / Mil años en tu presencia / son un ayer, que pasó; / una vela nocturna. R.

Los siembras año por año, / como hierba que se renueva: / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enséñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a Filemón (Flm 9b-10.12-17)

Querido hermano:

Yo, Pablo, anciano y prisionero por Cristo Jesús, te recomiendo a Onésimo, mi hijo, a quien he engendrado en la prisión; te lo envío como algo de mis entrañas.

Me hubiera gustado retenerlo junto a mí, para que me sirviera en tu lugar, en esta prisión que sufro por el Evangelio; pero no he querido retenerlo sin contar contigo; así me harás este favor, no a la fuerza, sino con libertad. Quizá se apartó de ti para que lo recobres ahora para siempre; y no como esclavo, sino mucho mejor: como hermano querido.

Si yo lo quiero tanto, cuánto más lo has de querer tú, como hombre y como cristiano. Si me consideras compañero tuyo, recíbelo a él como a mí mismo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 14,25-33)

En aquel tiempo, mucha gente acompañaba a Jesús; él se volvió y les dijo: «Si alguno se viene conmigo y no pospone a su padre y a su madre, y a su mujer y a sus hijos, y a sus hermanos y a sus hermanas, e incluso a sí mismo, no puede ser discípulo mío. Quien no lleve su cruz detrás de mí no puede ser discípulo mío.

»Así, ¿quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos, a ver si tiene para terminarla? No sea que, si echa los cimientos y no puede acabarla, se pongan a burlarse de él los que miran, diciendo: "Este hombre empezó a construir y no ha sido capaz de acabar."

»¿O qué rey, si va a dar la batalla a otro rey, no se sienta primero a deliberar si con diez mil hombres podrá salir al paso del que le ataca con veinte mil? Y si no, cuando el otro está todavía lejos, envía legados para pedir condiciones de paz. Lo mismo vosotros: el que no renuncia a todos sus bienes no puede ser discípulo mío.»

El Salvador. Pintura sobre taula, atribuïda a Pedro Berruguete. Museu Diocesà de Palència

COMENTARI

Deixar-ho tot per Jesús

En el text evangèlic d'avui, hi trobem quatre ensenyaments entrelaçats: estimar Jesús per damunt de tothom, portar la pròpia creu, asseure's a deliberar i renunciar a tot el que es té.

«Si algú vol venir amb mi...»: Jesús posa condicions. La primera condició és estimar Jesús per damunt dels llaços familiars i, fins i tot, de la pròpia vida. La família sempre ha estat una institució sagrada, amb lligams estretament corporatius. Jesús es posa per damunt d'això, com també del més sagrat que tenim que és la pròpia vida. D'aquesta manera Jesús esdevé el màxim absolut per al deixeble.

Estimar en la tradició bíblica no és un sentiment —això és una novetat del romanticisme— sinó un compromís. Quan la Bíblia diu que Déu estima el seu poble vol dir que s'ha compromès a favor d'ell. Estimar Jesús i el pròisme vol dir comprometre's a favor seu amb totes les forces.

La segona condició és portar la pròpia creu, és a dir, compartir el destí de Jesús amb les pròpies angoixes. La creu esdevé un símbol del rebuig i el patiment. Qui no accepta el fracàs, el dolor, els obstacles que comporta la vida humana, no pot ser deixeble d'un Messies crucificat.

En tercer lloc, amb dues comparances paral·leles, Jesús ens mostra la necessitat de deliberar

abans de comprometre's a seguir-lo. No podem llançar-nos a una empresa per a la qual no comptem amb forces suficients. No podem voler seguir Jesús si no comptem amb la voluntat i la força que això demana.

Finalment, tot acaba amb una afirmació extrema: qui no renuncia a tot el que té, no pot seguir Jesús, perquè sempre trobarà excuses per ocupar-se'n; excuses que el duren a igualar l'evangeli. Potser és aquest el nostre mal, que estimem Jesús només amb el sentiment, defugim la creu, no acabem de deixar-ho tot per ell i no fem altra cosa que viure un evangeli igualit.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Dia 11 de setembre (10 h), a la basílica de Santa Maria del Mar, missa en sufragi de totes les persones que varen lluitar i morir per Catalunya, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Tothom hi és convidat.

Adoració nocturna a la Sagrada Família. Dijous 12 de setembre, a la cripta, de 20.15 (missa) fins a 23 h. Hi haurà confessors. Inscripció torns adoració perpètua: t. 662 198 630 (Juan Ribas), www.sagradafamiliaadoracio.com.

Jornada de formació sobre l'Acció Catòlica. Dissabte 14 de setembre, a la delegació de Joventut (c/ Villarroel, 81), per a tots els consiliaris, acompanyants i responsables de grups de revisió de vida. Intervencions de diversos dirigents i consiliaris del MOEC i dels delegats de joventut Bruno Bérchez i Carles Muñiz. De les 10 h, inclòs el dinar. Per a més informació: t. 659 554 499 (Toni Roman), mcjbcn@gmail.com.

JESÚS EN FAMÍLIA

7. Una catequesi en família

La primera comunió pot marcar un nen, pot ser viscuda quasi com un ritu iniciàtic que permet accedir a una experiència espiritual reservada fins llavors als adults. Conscients d'això, i delerosos de participar-hi, hi ha pares que no es conformen amb enviar els fills a catequesi. S'hi volen implicar com a família. I s'apunten tots junts a una catequesi familiar organitzada per una parròquia o un grup de famílies.

Pere Pons i Joana Pons l'han practicat amb els dos fills grans —el Jordi, que ara té catorze anys, i el Marc, de tretze— i aviat ho faran amb el Pau, de set. «La catequesi familiar vol dir que no envies el fill a catequesi i prou. Una setmana hi anem els pares i un matrimoni que ens acompanya en les reunions i tractem els temes que durant la setmana farem amb els fills a casa. Una altra setmana, són els fills els qui es troben amb el catequista i posen en comú el que han fet a casa. És una manera de dir-los que nosaltres els acompanyem. Se sol fer dos anys abans de la comunió. Sol haver-hi un llibret de base que dóna peu a xerrar, a comentar coses. Tu preguntes al fill: com trobes que ho fem, això, a casa nostra? Sol haver-hi també alguna activitat per al fill, que després posarà en comú amb els altres nens a la trobada.»

«Per exemple, quan s'apropa Nadal fas el pessebre en quatre setmanes, de manera pedagògica. Primer construeixes l'escenari, després hi vas afegint elements i figures per poder-ne xerrar. Els anys de catequesi familiar són els que hem tingut més tema de conversa cristiana entre pares i fills. En acabar-la, no hem dedicat una estona a xerrar-ne, sinó que en parlem quan ve el cas, o quan et demanen alguna cosa, o quan et diuen que no creuen en Déu.»

Sandra Buxaderas

Extret del llibre *Com viure Jesús en família*, Ed. Pòrtic

BREUS

Les misses del Papa a Santa Marta. La missa que el papa Francesc celebra cada dia a les 7 del matí a la capella de la Residència Santa Marta, on resideix des de la seva elecció, s'ha convertit en una font

d'informació sobre la seva persona i el seu estil papal. Després de la missa, el Sant Pare fa una breu homilia, de la qual *L'Osservatore Romano* —el diari del Vaticà— publica un resum, que és molt il·lustratiu del seu pensament pastoral. Hi assisteixen diversos grups

de treballadors del Vaticà. El dia que es va fer aquesta foto era el torn dels membres de la Guàrdia Suïssa. Francesc, acabada la missa, prega uns moments en acció de gràcies, assegut prop d'ells, com un sacerdot més.

PUBLICACIONS

Ateïsmes contemporanis. El Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió Catòlica i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya han publicat amb l'Editorial Balmes

un treball petit i clar, a més de molt interessant, de Mons. Raül Berzosa, professor de teologia i bisbe de Ciudad Rodrigo, sobre *¿Cómo y por qué hablar de Dios en los nuevos ateísmos?...* Dios no es mudo ni peligroso ni un espejismo. Una conferència pronunciada davant més de cinc-cents docents de religió catòlica. No podria ser la seva lectura un punt més, ni que sigui paradoxal, d'aquest Any de la Fe?

PALABRA Y VIDA

La Virgen María, esperanza de salvación

Este año la fiesta de la Natividad de la Virgen María coincide con el domingo. Es una fiesta mariana muy estimada en nuestra tierra. La tradición popular ha situado en este día la celebración de la fiesta de los santuarios marianos, entre nosotros especialmente aquellos que tienen sus raíces en las llamadas *vírgenes encontradas*. Por este motivo, hoy celebran su fiesta patronal muchos santuarios e incluso ermitas de nuestra tierra.

La piedad mariana es una de las herencias que hemos recibido de nuestra historia religiosa. En estos tiempos de tantas crisis de fe, los sacerdotes tienen la experiencia de cómo para muchos cristianos y cristianas, en los últimos momentos de su peregrinación terrenal, el recuerdo de la Virgen y de su devoción a ella —sea la de Montserrat, la de Nuria o cualquier otra— constituye una luz de fe y de esperanza, a la cual nadie, en aquellos últimos momentos, se niega a abrir el corazón.

María ocupa un lugar privilegiado en la historia de la salvación y en la Iglesia, de tal ma-

nera que no cabe considerar la fe cristiana sin la presencia en ella de santa María. El misterio de la encarnación del Verbo es esencial en nuestra fe, y esta encarnación tuvo su realización en el seno virginal de María. María constituye la inefable intervención maternal, activa y generosa, en la misión del Hijo de Dios, que vino al mundo «por nosotros, los hombres, y por nuestra salvación».

Otro texto de la «Liturgia de las horas» de este día —una antifona del oficio de lecturas o maitines— dice lo siguiente: «Hoy es el nacimiento de santa María Virgen; ella, con su santidad, ennoblece a todas las Iglesias». Un primer sentido fundamental de esta afirmación es que cada una de las Iglesias diocesanas es una realización, en un lugar concreto, de la Iglesia santa de Dios, y que María, que es un miembro eminente de la Iglesia en sí misma, ennoblece en consecuencia a todas las Iglesias, porque da a todas ellas aquello que es esencial en la misión del Pueblo de Dios: hacer presente el Cristo viviente en cada tiempo y en cada lugar.

Otro sentido, complementario del primero y también fundamental, es que María arraiga y, por decirlo así, ayuda a encarnar a Jesús y a su Iglesia en cada lugar. Quizá pueda sorprender a algunos la multiplicidad de los títulos de María, cuando para el creyente la madre de Jesús fue y es una persona única y muy concreta. Sin embargo, en un segundo momento, se alcanza a comprender que estos mil nombres o advocaciones de María en la historia y en la geografía cristianas constituyen como una nueva dimensión maternal suya, haciéndose cercana y como *familiar* en cada lugar y en cada cultura.

Esto, como el lector comprenderá, es una realidad muy clara en nuestras tierras catalanas. La fiesta de hoy constituye una oportunidad para dar gracias a Dios por la existencia de nuestras muchas ermitas y santuarios marianos y por el calor cristiano que en estos se conserva, precisamente en unos tiempos difíciles para la fe cristiana.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia